

การศึกษาการเลือกใช้คำภาษาไทยเพื่อเทียบเคียงความหมายกับ ส่วนเสริมกริยาบอกลผลในภาษาจีนกลาง

ดร. ชีรวัฒน์ ชีรพจน์¹

บทคัดย่อ

ปัญหาหนึ่งในการใช้ส่วนเสริมกริยาบอกลผลในภาษาจีนกลางของผู้เรียนชาวไทย คือ ผู้เรียนไม่สามารถจัดการกับความหมายย่อยของภาษาจีนและไม่สามารถหาคำมาเทียบเคียงความหมายได้นอกจากนี้ บางครั้งยังอาจไม่สามารถเลือกใช้ส่วนเสริมกริยาที่มีความหมายใกล้เคียงกันได้ บทความนี้จึงมุ่งศึกษาและวิเคราะห์ความหมายย่อยและการเลือกใช้คำภาษาไทยเพื่อเทียบเคียงความหมายกับส่วนเสริมกริยาบอกลผลภาษาจีนกลางที่มีความถี่ในการใช้สูง เพื่อเสนอเป็นแนวทางอ้างอิงสำหรับการสอนส่วนเสริมกริยาบอกลผลภาษาจีนกลางให้แก่ผู้เรียนชาวไทย

คำสำคัญ ส่วนเสริมกริยาบอกลผล การเลือกใช้คำภาษาไทย
ภาษาจีน-ไทย

1. บทนำ

ส่วนเสริมกริยาบอกลผลในภาษาจีนกลางที่มีความถี่ในการใช้สูงมักเป็นคำกริยาหรือคำคุณศัพท์ที่มีความหมายย่อยหลากหลาย

¹ ดร. ชีรวัฒน์ ชีรพจน์ อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาจีน ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ส่วนเสริมกริยาบางตัวมักเกิดร่วมกับคำกริยาบางคำบ่อยครั้งจนอาจเรียกว่าได้เข้าสู่กระบวนการกลายเป็นคำ (lexicalization) เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ความหมายก็อาจจะขยายหรือเคลื่อนไปจนไม่เหลือแก่นมูลความหมายเดิม ต้องพึงพิงบริบทเพื่อศึกษาความหมายที่ถูกต้อง

2. การศึกษาคำที่สามารถทำหน้าที่เป็นส่วนเสริมกริยาบอกลผลในภาษาจีนกลางที่มีความถี่ในการใช้สูง

ผู้วิจัยได้ศึกษาทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องพบว่า คำกริยาที่สามารถทำหน้าที่เป็นส่วนเสริมกริยาบอกลผลในภาษาจีนกลางได้มีจำนวน 115 คำ (陈巧云, 2000: 42) ถึง 116 คำ (王红旗, 1995) ส่วนคำคุณศัพท์ที่สามารถทำหน้าที่เป็นส่วนเสริมกริยาบอกลผลได้มีจำนวน 216 คำ (马真、陆俭明, 1997: 4) ถึง 235 คำ (王红旗, 1995) ในงานวิจัยของ 马真 และ 陆俭明 (1997: 4) ยังได้ระบุอีกด้วยว่าในจำนวนคำคุณศัพท์ 216 คำนี้ แบ่งเป็นคำคุณศัพท์สองพยางค์ 63 คำ และคำคุณศัพท์พยางค์เดียว 153 คำ

ข้อมูลหลักที่นำมาใช้ศึกษาในบทความนี้อ้างอิงจากงานวิจัยของ 周芳 (2006) เรื่อง 《面向对外汉语教学的补语研究》 (การศึกษาส่วนเสริมกริยาที่ใช้ในงานด้านการเรียนการสอนภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศ) ซึ่งได้ตั้ง “คำกริยาและคำคุณศัพท์ที่ทำหน้าที่เป็นส่วนเสริมกริยาบอกลผล” ออกมาจากคลังข้อมูล

หนังสือพิมพ์ 《人民日报》 (กลุ่มข้อมูลข่าวทั้งหมดในเดือนมกราคม ปี ค.ศ. 1998) และคลังข้อมูลภาษาพูดภาษาปากกึ่ง 《北京话口语语料库》 เพื่อใช้เป็นกรอบข้อมูลภาษาในการวิจัย นอกจากนี้ยังได้ ศึกษาการเกิดร่วมของส่วนเสริมกริยาบอกผลเหล่านั้นกับคำกริยาอื่นๆ จากพจนานุกรมการเกิดร่วมของคำกริยากับส่วนเสริมกริยาบอกผลในภาษาจีนกลาง (《汉语动词-结果补语搭配词典》) ของ 王砚农 ที่พิมพ์ในปี ค.ศ. 1987 พจนานุกรมฉบับนี้ได้ให้ข้อมูลทั้งคู่คำที่เกิดร่วม และประโยคตัวอย่างที่ใช้ศึกษาในงานวิจัยนี้

ผลการวิจัยของ 周芳 (2006) พบว่าคู่คำกริยา-ส่วนเสริมกริยาบอกผลในคลังข้อมูลหนังสือพิมพ์ 《人民日报》 มีทั้งสิ้น 1,586 คู่ ในจำนวนนี้ มีคำที่ทำหน้าที่เป็นส่วนเสริมกริยาบอกผลทั้งสิ้น 98 คำ ประกอบด้วยคำกริยา 33 คำ และคำคุณศัพท์ 65 คำ ส่วนคู่คำกริยา-ส่วนเสริมกริยาบอกผลในคลังข้อมูลภาษาพูดภาษาปากกึ่ง 《北京话口语语料库》 มีทั้งสิ้น 2,459 คำ มีคำที่ทำหน้าที่เป็นส่วนเสริมกริยาบอกผลทั้งสิ้น 84 คำ ประกอบด้วยคำกริยา 28 คำ และคำคุณศัพท์ 56 คำ ข้อมูลข้างต้นเป็นข้อมูลที่ระบุอยู่ในงานต้นฉบับ แต่ผู้วิจัยพบว่าเมื่อศึกษาข้อมูลดิบที่ 周芳 (2006) นำเสนอไว้นั้นมีข้อแตกต่างดังนี้ คำที่สามารถทำหน้าที่เป็นส่วนเสริมกริยาบอกผลจากคลังข้อมูลหนังสือพิมพ์ 《人民日报》 มีทั้งสิ้น 100 คำ มากกว่าที่งานวิจัยข้างต้นระบุไว้ 2 คำ ซึ่งส่วนต่าง 2 คำนี้เป็นคำกริยา

ส่วนคำที่สามารถทำหน้าที่เป็นส่วนเสริมกริยาบอกลผลจาก
คลังข้อมูลภาษาพูดภาษาปักกิ่ง 《北京话口语语料库》 มีทั้งสิ้น 83
คำ น้อยกว่าที่งานวิจัยข้างต้นระบุไว้ 1 คำ ซึ่งส่วนต่าง 1 คำนี้ต้องหัก
ออกจากส่วนของคำคุณศัพท์ ดังที่ได้แสดงไว้ในตารางต่อไปนี้
ตารางที่ 1: ตารางแสดงคำกริยาและคำคุณศัพท์ที่สามารถทำหน้าที่เป็นส่วนเสริมกริยาบอกล

ผลในภาษาจีนกลางได้ จากงานวิจัยของ 周芳 (2006)

คลังข้อมูล คำ	คลังข้อมูล 《人民日报》	คลังข้อมูล 《北京话口语语料库》
คุณศัพท์	好、满、大、准、清楚、清、 破、高、紧、多、干、够、 混、通、透、肿、白、错、 低、反、肥、富、光、黑、 红、滑、坏、近、精、空、 难、累、冷、亮、绿、慢、 难、胖、长、平、齐、强、 轻、穷、软、深、湿、瘦、 碎、歪、晚、稳、细、小、 严、硬、远、脏、糟、早、 窄、正、模糊、干净、整齐	矮、扁、惨、馋、长、错、 大、低、对、多、干、高、 光、好、黑、红、坏、急、 紧、近、旧、快、烂、累、 亮、乱、满、慢、胖、偏、 平、破、齐、清、轻、穷、 全、热、软、傻、松、酥、 碎、透、歪、弯、稳、远、 脏、直、白、干净、糊涂、 明白、清楚
	65 คำ	55 คำ
กริยา	成、完、住、掉、入、到、 走、成为、伤、死、会、倒、 响、定、懂、翻、活、断、 尽、落、裂、灭、明白、跑、 退、完毕、醒、赢、着、作、 做、妥、熟、为、见	到、成、倒、掉、定、懂、 断、翻、够、会、混、活、 跑、破、入、伤、死、通、 退、完、响、醒、作、做、 见、着、丢、明白
	35 คำ	28 คำ
รวม	100 คำ	83 คำ

เมื่อรวมข้อมูลข้างต้นแล้วจะเห็นได้ว่าคำที่สามารถทำหน้าที่
เป็นส่วนเสริมกริยาบอกลผลที่ดึงออกมาจากคลังข้อมูลมีทั้งสิ้น 183
คำ แต่ในจำนวนนี้มีคำที่ซ้ำกันอยู่จำนวนหนึ่ง เมื่อตัดคำที่ซ้ำออก

แล้วจะเหลือเพียง 119 คำ ประกอบด้วยคำคุณศัพท์ 79 คำ และคำกริยา 35 คำ และมีคำควบสองหน้าที่ 5 คำ (ได้แก่ 够、混、明白、破 และ 通) คำที่ปรากฏอยู่ในคลังข้อมูลทั้งสองคลังมี 62 คำ คำที่ปรากฏเฉพาะในคลังข้อมูลหนังสือพิมพ์ 《人民日报》 มี 38 คำ และคำที่ปรากฏเฉพาะในคลังข้อมูลภาษาพูดภาษาปากกึ่ง 《北京话口语料库》 มี 19 คำ ซึ่งเราอาจอนุมานได้ว่าคำทั้ง 62 คำที่ปรากฏอยู่ในทั้งสองคลังข้อมูลนี้จะเป็นคำที่มีความถี่ในการใช้สูงทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียน ส่วนคำที่ปรากฏอยู่เฉพาะในคลังข้อมูลหนังสือพิมพ์ฯ จำนวน 38 คำนั้นจะเป็นคำที่มีความถี่ในการใช้สูงเฉพาะในภาษาเขียน และคำที่ปรากฏอยู่เฉพาะในคลังข้อมูลภาษาพูดภาษาปากกึ่ง จำนวน 19 คำนั้นจะเป็นคำที่มีความถี่ในการใช้สูงเฉพาะในภาษาพูด (ดูตารางที่ 2)

นอกจากนี้ 周芳 (2006) ยังได้วิเคราะห์ความถี่ในการใช้ของคำทั้งหมดจากทั้งสองคลังข้อมูล โดยคัดเลือกคำที่มีความถี่ในการใช้สูง 20 อันดับแรกของแต่ละคลังข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยพบว่ามีคำที่ปรากฏซ้ำอยู่ในทั้งสองคลังข้อมูลจำนวน 9 คำ เรียงลำดับตามความถี่จาก

ตารางที่ 2: ตารางแสดงคำที่ทำหน้าที่เป็นส่วนเสริมกริยาบอกลผล
ในภาษาจีนกลางที่แบ่งตามระดับภาษา

ระดับภาษา \ คำ	คำที่ทำหน้าที่เป็นส่วนเสริมกริยาบอกลผล ในภาษาจีนกลาง
คำที่มีความถี่ในการใช้สูงทั้ง ในภาษาพูดและภาษาเขียน (62 คำ)	白、长、成、错、大、倒、到、低、掉、定、 懂、断、多、翻、干、干净、高、够、光、 好、黑、红、坏、会、混、活、见、紧、近、 烂、累、亮、满、慢、明白、胖、跑、平、 破、齐、轻、清、清楚、穷、入、软、伤、 死、碎、通、透、退、歪、完、稳、响、醒、 远、脏、着、作、做
คำที่มีความถี่ในการใช้สูง เฉพาะในภาษาเขียน (38 คำ)	成为、反、肥、富、滑、尽、精、空、冷、 裂、绿、落、灭、模糊、难、强、深、湿、 瘦、熟、妥、完毕、晚、为、细、小、严、 赢、硬、糟、早、窄、整齐、正、肿、住、 准、走
คำที่มีความถี่ในการใช้สูง เฉพาะในภาษาพูด (19 คำ)	矮、扁、惨、馋、丢、对、糊涂、急、旧、 快、乱、偏、全、热、傻、松、酥、弯、直

สูงไปคำนี้ได้ดังนี้ 到、好、完、成、见、掉、死、破、清楚 ทั้ง 9
คำนี้ ผู้วิจัยขออนุมานว่าเป็น “คำที่สามารถทำหน้าที่เป็นส่วนเสริม
กริยาบอกลผลในภาษาจีนกลางที่มีความถี่ในการใช้สูงทั้งในภาษาพูด
และภาษาเขียน” และจัดว่าเป็นคำที่มีความถี่ในการใช้สูงระดับที่ 1
(ต่อไปจะเรียกว่า “กลุ่ม 1”) ส่วนที่เหลืออีก 22 คำ ซึ่งปรากฏเฉพาะ
ในคลังข้อมูลภาษาพูดหรือภาษาเขียนอย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น
ผู้วิจัยจัดให้เป็นคำที่มีความถี่ในการใช้สูงระดับที่ 2 (ต่อไปจะ
เรียกว่า “กลุ่ม 2”) ได้แก่ 住、满、着、大、多、坏、入、做、错、
准、走、会、清、成为、倒、醒、干净、伤、高、光、断 และ 够
จากนั้นจึงนำคำทั้งหมดมาศึกษาวิเคราะห์ด้านการเลือกใช้คำ

ภาษาไทยเพื่อเทียบเคียงความหมายกับส่วนเสริมกริยาบอกลผลในภาษาจีน

ขั้นตอนต่อมา ผู้วิจัยได้ศึกษาการเกิดร่วมระหว่างคำกริยากับคำที่ทำหน้าที่เป็นส่วนเสริมกริยาบอกลผลจากพจนานุกรม《汉语动词—结果补语搭配词典》แต่พบว่า มีคำ 3 คำในกลุ่ม 2 คือ 入、做 และ 成为 ที่ไม่ได้บรรจุอยู่ในพจนานุกรมฉบับดังกล่าว จึงไม่สามารถนำคำทั้ง 3 คำนี้มาวิเคราะห์การเกิดร่วมของคำได้ จึงต้องลดจำนวนคำจากกลุ่ม 2 นี้เหลือเพียง 19 คำ เมื่อศึกษาการเกิดร่วมของคำแล้วพบว่า คำที่ทำหน้าที่เป็นส่วนเสริมกริยาบอกลผลทั้ง 28 คำนี้มีคู่คำกริยาที่เกิดร่วมกันทั้งสิ้น 1,621 คู่ และคำที่มีคู่คำเกิดร่วมมากที่สุด คือ คำ“到” มีจำนวน 289 คู่

จากผลการศึกษา ผู้วิจัยพบว่าทั้งภาษาจีนและภาษาไทยใช้โครงสร้างการแสดงผลของกริยาในลักษณะเดียวกัน คือ ใช้กริยา (หรือคุณศัพท์) สองคำเป็นตัวสื่อความหมาย ซึ่งกริยาตัวแรกจะเป็นกริยาแสดงเหตุ และกริยาตัวหลังจะเป็นกริยาแสดงผล แต่ทั้งสองภาษาก็มีความแตกต่างอยู่ที่กริยาทั้งสองตัวในภาษาจีนกลางประกอบขึ้นสนธิติดกันเป็น “โครงสร้างกริยา-ส่วนเสริมกริยาบอกลผล” (resultative verb construction) ส่วนภาษาไทยไม่ได้มีการประกอบเป็นโครงสร้างที่แนบสนธิ แต่จะอยู่ในรูปแบบโครงสร้างกริยาเรียง (serial verb construction) ซึ่งกริยาแต่ละตัว

สามารถมีกรรมตามท้ายได้ ดังนั้น เมื่อทั้งสองภาษาต่างก็ใช้กริยาตัวที่สองเพื่อแสดงผล ทำให้สามารถกำหนดคำเพื่อเทียบเคียงความหมายระหว่างกันในทั้งสองภาษาได้

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากภาษาไทยและภาษาจีนเป็นคนละภาษา กัน ทั้งสองภาษาย่อมมีการเลือกใช้คำที่แตกต่างกันและมีการเกิดร่วมของคำที่เป็นอิสระต่อกัน คำภาษาจีนที่ทำหน้าที่เป็นส่วนเสริมกริยาบอกลผลมักมีความหมายย่อยหลากหลาย อาจต้องใช้คำภาษาไทยหลายคำเพื่อเทียบเคียงความหมาย แต่ในขณะเดียวกัน คำภาษาไทยบางคำก็อาจใช้เทียบเคียงความหมายกับคำภาษาจีนได้หลายคำเช่นกัน

เมื่อผู้วิจัยนำคำภาษาจีนทั้งสองกลุ่มข้างต้นมาศึกษาเปรียบเทียบส่วนคล้ายและส่วนต่างกับการใช้คำในภาษาไทยแล้ว ได้ผลการศึกษาดังนี้

3. การเลือกใช้คำภาษาไทยเทียบเคียงความหมายกับคำภาษาจีนได้ตรงตัว

จากการศึกษาพบว่าคำทั้ง 9 คำที่ทำหน้าที่เป็นส่วนเสริมกริยาบอกลผลกลุ่ม 1 ไม่สามารถใช้คำภาษาไทยเพียงคำเดียวมาเทียบเคียงความหมายได้ครบถ้วนสมบูรณ์ แต่มีคำในกลุ่ม 2 จำนวน 4 คำสามารถใช้คำภาษาไทยมาเทียบเคียงความหมายได้ตรงตัว ได้แก่

“错” กับ “ผิด” “走” กับ “ไป” “醒” กับ “ตื่น” “高” กับ “สูง” และยังมีอีก 2 คำที่ถือว่าสามารถใช้คำไทยคำเดียวเพื่อเทียบเคียงได้ แต่ด้วยระดับภาษาอาจทำให้มีการเปลี่ยนแปลงได้บ้างเล็กน้อย คือ “光” ที่เมื่อทำหน้าที่เป็นส่วนเสริมกริยาบอกผลจะสื่อความว่า “หมดเกลี้ยง” (ไม่มีเหลือ) ซึ่งเราอาจแยกออกมาเป็นสองคำได้ คือ ใช้คำว่า “หมด” เทียบเคียงทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียน และบางครั้งถ้าความในภาษาจีนใช้อยู่ในบริบทระดับภาษาพูดก็ควรใช้คำว่า “เกลี้ยง” เทียบเคียงแทนจะเหมาะสมและได้ธรรมชาติมากกว่า อีกคำหนึ่งคือ “够” ซึ่งเมื่อใช้เป็นส่วนเสริมกริยาบอกผลจะมีความหมายย่อย 2 ความหมายคือ “พอ” และ “เบื้อ” เราอาจใช้คำว่า “พอ” เพื่อเทียบเคียงความหมายย่อยทั้งสองก็ได้ แต่ถ้าเราจะเลือกใช้คำว่า “เบื้อ” ก็จะทำให้ความหมายตรงและชัดเจนมากยิ่งขึ้น เช่น “吃饱了” อาจเทียบเคียงด้วย “กินจนพอแล้ว” หรือ “กินจนเบื้อแล้ว” ก็ได้ขึ้นอยู่กับบริบท

4. การเลือกใช้คำภาษาไทยเทียบเคียงความหมายกับคำภาษาจีนได้ใกล้เคียง

การเลือกใช้คำภาษาไทยเทียบเคียงความหมายได้ใกล้เคียงนี้แบ่งได้เป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

4.1 การใช้คำภาษาไทยหลายคำเทียบเคียงความหมายกับคำภาษาจีน คำเดียวซึ่งคำภาษาไทยแต่ละคำนั้นมีความหมายเกี่ยวโยง สัมพันธ์กัน

คำที่ทำหน้าที่เป็นส่วนเสริมกริยาบอกลผลลักษณะนี้คือ “好” ซึ่งเทียบเคียงความหมายกับภาษาไทยได้ว่า “เสร็จเรียบร้อยดี” เราอาจแบ่งย่อยความหมายออกเป็น 5 ความหมาย ดังนี้ (1) “เสร็จ” (2) “เสร็จเรียบร้อย” (3) “เรียบร้อย” (4) “เรียบร้อยดี” และ (5) “ดี” ความหมายย่อยต่างๆ นี้มีลักษณะพัฒนาการที่สอดคล้องและต่อเนื่องกัน คือ ใช้เพื่อระบุว่าการกระทำหนึ่งได้ “เสร็จ” หรือจบลงแล้ว เมื่อเสร็จแล้วจึงได้ประเมินลักษณะผลการกระทำว่าอยู่ในเกณฑ์ “เรียบร้อย” จากนั้นจึงประเมินค่าโดยให้ความคิดเห็นว่า “ดี” ซึ่งคำ “好” นี้สามารถใช้สื่อความดังกล่าวครอบคลุมได้ครบทุกช่วงระดับ

4.2 การใช้คำภาษาไทยหลายคำเทียบเคียงความหมายกับคำภาษาจีน คำเดียวซึ่งคำภาษาไทยแต่ละคำนั้นมีความหมายแยกไปตาม ความหมายย่อยของคำภาษาจีน

คำที่ทำหน้าที่เป็นส่วนเสริมกริยาบอกลผลลักษณะนี้มี 3 คำ ได้แก่ “到” “完” และ “成”

คำแรกคือ “到” มีความหมายย่อย 6 ความหมาย แต่ละความหมายจะใช้คำภาษาไทยมาเทียบเคียงต่างกันไปตามความหมายย่อยดังกล่าว ดังนี้

(1) ความหมายย่อยที่สื่อว่าการกระทำหนึ่งสามารถเคลื่อนย้ายคนหรือวัตถุจากสถานที่หนึ่ง (หรือตำแหน่งหนึ่ง) ไปยังอีกสถานที่หนึ่ง อันเป็นการแสดงถึงการเคลื่อนย้ายในมิติของสถานที่ และโดยมากจะใช้ในหน้าที่ของคำบุพบท (เพราะมักใช้ร่วมกับกริยา 来 และ 去) คำภาษาไทยที่ใช้เทียบเคียงความหมายย่อยนี้คือคำว่า “ที่” และเมื่อใช้ร่วมกับกริยา 来 และ 去 ก็จะใช้ว่า “มาที่” หรือ “ไปที่” เช่น “分配到这所医院来了” ซึ่งเทียบเคียงภาษาไทยได้ว่า “ส่งแยกออกมาประจำที่โรงพยาบาลแห่งนี้แล้ว”

(2) ความหมายย่อยที่แสดงความหมายในมิติของเวลาหรือระดับ ก็จะใช้คำภาษาไทย “(มา/ไป)จน(ถึง)” เป็นคำเทียบเคียง ทั้งนี้ต้องพิจารณาจากความหมาย กล่าวคือ หากเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตแล้วคงอยู่มาจนถึงปัจจุบัน ก็จะใช้ว่า “มาจนถึง” แต่หากเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตหรือในปัจจุบันแล้วคงสภาพถึงอนาคต ก็จะใช้ว่า “ไปจนถึง” ซึ่งคำ “จน” ในที่นี้สามารถสื่อความในเชิงแสดงจุดสิ้นสุดของเวลา เช่น “保存到现在” ซึ่งเทียบเคียงความหมายได้ว่า “เก็บรักษา(มา)จน(ถึง)ปัจจุบัน”

(3) ความหมายย่อยที่สี่ว่าได้บรรลุวัตถุประสงค์หรือเสร็จสิ้นภารกิจแล้ว ก็จะใช้คำภาษาไทย “ได้” เป็นคำเทียบเคียง คำว่า “ได้” นี้ก็มีหลายความหมาย ลำดับคำก็อาจแตกต่างกัน กล่าวคือ อาจจะปรากฏอยู่หน้าหรือหลังคำกริยาก็ได้ หากปรากฏอยู่หน้า คำกริยาจะแสดงความหมายว่าการกระทำได้เสร็จสิ้นลงแล้ว หากปรากฏอยู่ด้านหลังคำกริยา ก็จะแสดงความหมายในเชิงความสามารถ ความเป็นไปได้หรือได้ถึงระดับที่ต้องการ ในความหมายย่อยที่ 3 ที่แสดงความหมายว่าบรรลุวัตถุประสงค์หรือเสร็จสิ้นภารกิจจะใช้คำ “ได้” แบบอยู่หน้ากริยา จำนวน 19 คำ และใช้คำ “ได้” แบบอยู่หลังกริยา จำนวน 20 คำ แบบที่ปรากฏอยู่หน้า คำกริยานั้นโดยส่วนมากจะเกิดร่วมกับคำกริยาที่มีความสัมพันธ์กับประสาทสัมผัส เช่น “看到 (ได้เห็น)” “见到 (ได้พบ)” “闻到 (ได้กลิ่น)” “品尝到 (ได้ลิ้มลอง)” เป็นต้น ส่วนแบบที่ปรากฏอยู่ด้านหลังกริยามักจะสื่อไปในความหมายว่า “ได้ถึงระดับที่ต้องการ” หรือแสดงว่าภารกิจได้เสร็จสิ้นแล้ว เช่น “办到 (ทำได้)” “买到 (ซื้อได้)” หนึ่งในนี้มีคำคู่หนึ่งที่ได้กลายเป็นคำแล้ว และในภาษาไทยก็ใช้เป็นคำคำเดียว ไม่ได้อยู่ในรูปกลุ่มคำเช่นเดียวกัน นั่นก็คือคำว่า “达到” ซึ่งใช้คำว่า “บรรลุ” มาเทียบเคียงความหมาย

(4) ความหมายย่อยที่แสดงการตกอยู่ในเงื่อนไขหรือสถานการณ์ที่หนักหนาสาหัส ก็จะใช้คำภาษาไทย “จน(ถึง)” เป็นคำ

เทียบเคียง ความหมายย่อหน้านี้จะมีโครงสร้างการใช้ที่ใกล้เคียงกันระหว่างภาษาจีนกับภาษาไทย หลังคำ “到” สามารถตามด้วยวลีหรืออนุประโยคได้ ซึ่งการใช้ในลักษณะโครงสร้างแบบนี้ ภาษาไทยจะถือว่า คำ “จน(ถึง)” เป็นคำเชื่อม เพราะได้เชื่อมวลีหรืออนุประโยคอื่นเข้าไว้ด้วยกัน แต่ไวยากรณ์ภาษาจีนกลางจะเห็นว่าส่วนนี้เป็นส่วนเสริมกริยาบอกลผล เช่น “病到起不了床 (ป่วยจนลุกขึ้นจากเตียงไม่ไหว)” นอกจากนี้ จากการวิเคราะห์ข้อมูลประโยคตัวอย่างพบว่า การใช้คำ “到” ในความหมายย่อหน้านี้มักจะเกิดร่วมกับ “程度” หรือ “这种地步” รวมเป็น “到……的程度” และ “到……这种地步” ตามลำดับ ซึ่งการใช้รวมทั้งสองแบบนี้ ผู้วิจัยเสนอว่าอาจใช้คำว่า “ขั้น” มาเทียบเคียงความหมายเพิ่มเติมได้ เช่น “恶化到了无法挽回的程度了 (ร้ายแรงจนถึงขั้นไม่มีทางที่จะถูกรั้งกลับคืนมาได้แล้ว)”

(5) ความหมายย่อหน้าที่แสดงการอยู่ร่วมกันที่แห่งเดียวกันจะใช้คำภาษาไทย “กัน(ที่)” หรือ “ไว้ด้วยกัน(ที่)” เป็นคำเทียบเคียง แต่แท้ที่จริงแล้ว “到” ไม่สามารถแสดงความหมายนี้ได้สมบูรณ์ เพราะหากต้องการแสดงความหมายลักษณะเช่นนี้ก็ต้องใช้ร่วมกับคำว่า “一起” และ “一块” ถึงจะได้ความดังกล่าว เช่น “缠到一起了 (พันกันแล้ว)”

(6) แสดงความหมาย “เกี่ยวพัน” หรือ “สัมพันธ์” จะใช้คำภาษาไทย “กับ” หรือ “ถึง” เป็นคำเทียบเคียง การใช้ตามความหมายย่อนี้ค่อนข้างตายตัว ข้อมูลประโยคตัวอย่างที่ใช้วิเคราะห์นั้นมีเพียง 2 ประโยค ซึ่งคำ “到” ในความหมายนี้จะเกิดร่วมกับกริยา “关系” และ “牵涉” และทั้งสองคำนี้ อาจใช้คำภาษาไทย “เกี่ยวพัน” หรือ “เกี่ยวโยง” มาเทียบเคียง เมื่อนำทั้งสองคำนี้ไปค้นหาในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติพบว่ามักเกิดร่วมกับคำว่า “กับ” เป็นหลัก และรองมาจึงเป็นคำว่า “ถึง”

การใช้คำ “到” ในหน้าที่ของส่วนเสริมกริยาบอกลผลมีความถี่ในการใช้ค่อนข้างสูง และสามารถเกิดร่วมกับคำกริยาอื่นได้มาก อีกทั้งยังมีความหมายย่อยที่หลากหลาย ความหมายย่อยที่ (1) และ (2) ยังคงรักษาลักษณะการใช้ของความหมายดั้งเดิมที่สามารถเป็นได้ทั้งกริยาและบุพบทเอาไว้ ซึ่งอาจดูเหมือนเป็นการใช้เพื่อบอกทิศทางหรือใช้ในลักษณะกริยาเรียง (ทำกริยาหลายอย่างต่อเนื่องกัน) ความหมายย่อยที่ (1) จะเน้นเรื่องการเคลื่อนย้ายในมิติของสถานที่ ส่วนความหมายย่อยที่ (2) จะเป็นการเคลื่อนย้ายในมิติของเวลา ผู้วิจัยเห็นว่าหากแบ่งเป็นตามหมวดความหมายเรื่องมิติของเวลาและสถานที่แล้วนั้น ความหมายย่อยที่ (5) ก็ควรอยู่ในหมวดนี้ด้วยเช่นกัน ส่วนการใช้คำ “到” ในความหมายย่อยที่ (3) (4) และ (6) นั้นถือเป็นการใช้ในความหมายที่ขยายออกไป ความหมาย

ย่อที่ (3) จะแสดงการ “ถึง” ในระดับที่ใจต้องการ หรือการสัมผัส ได้ “ถึง” บางสิ่งโดยใช้ประสาทสัมผัส ความหมายย่อที่ (4) จะแสดงว่าการกระทำได้พัฒนาไปจน “ถึง” ระดับหนึ่ง (ที่ปรากฏเป็น ผลอย่างใดอย่างหนึ่งออกมา) และสุดท้าย ความหมายย่อที่ (6) จะแสดงหรือชี้เป้าหมายหรือวัตถุที่เหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งได้เกี่ยวข้องเกี่ยวพันไป “ถึง”

คำต่อมา คือ “完” มีความหมายย่อ 3 ความหมาย ได้แก่ (1) ความหมายย่อที่แสดงการสำเร็จเสร็จสิ้น จะใช้คำ “เสร็จ” เป็นคำ เทียบเคียง เช่น “配完了眼镜 (ตัดแว่นเสร็จ)” (2) ความหมายย่อที่แสดงการสิ้นสุด จะใช้คำ “จบ” เป็นคำเทียบเคียง เช่น “看完电视新闻节目 (ดูรายการข่าวโทรทัศน์จบ)” และ (3) ความหมายย่อที่แสดงการใช้จ่ายจนหมดสิ้น จะใช้คำว่า “หมด” เป็นคำเทียบเคียง เช่น “钱花完了 (ใช้เงินหมดแล้ว)” เป็นต้น

คำสุดท้าย คือ “成” มีความหมายย่อ 2 ความหมาย ได้แก่ (1) ความหมายย่อที่แสดงการกลายสภาพ จะใช้คำ “เป็น” เป็นคำ เทียบเคียง เช่น “改成两点半 (แก้เป็นสองโมงครึ่ง)” และ (2) ความหมายย่อที่แสดงการประสบความสำเร็จ ก็จะใช้คำ “สำเร็จ” เป็นคำเทียบเคียง เช่น “没去成 (ไปไม่สำเร็จ)” แต่กระนั้น คำเทียบเคียงทั้ง 2 คำนี้ไม่สามารถใช้เทียบความหมายกับคำ “成” ได้ทุกกรณี ถือว่าใช้ได้เป็นส่วนใหญ่เท่านั้น ยังมีปรากฏข้อยกเว้น

บ้าง บางครั้งก็สามารถละคำไทยที่ควรปรากฏในตำแหน่งส่วนเสริมกริยาได้ เช่น “踢成平局 (เตะเสมอ)” หรือบางครั้งอาจต้องใช้รูปแบบประโยคอื่นๆ เพื่อเทียบเคียงความหมายให้ใกล้เคียงกับความในภาษาจีน เช่น “那道墙是用碎砖垒成的 (กำแพงนี้ใช้เศษอิฐก่อขึ้นมา / กำแพงนี้ก่อขึ้นมาจากเศษอิฐ)” ซึ่งในข้อยกเว้นส่วนน้อยนี้ก็จะมิลักษณะใกล้เคียงกับแบบที่ 4.3 ดังจะกล่าวต่อไปนี้

4.3 การใช้คำภาษาไทยหนึ่งคำเป็นหลักเทียบเคียงความหมายกับ คำภาษาจีน แต่คำภาษาไทยคำนั้นมีขอบเขตความหมาย ไม่เท่ากับคำภาษาจีนที่ไปเทียบเคียงจึงปรากฏข้อยกเว้น

คำที่ทำหน้าที่เป็นส่วนเสริมกริยาบอกรูปในลักษณะนี้มี 7 คำ ดังนี้

1) คำ “见” โดยหลักแล้วจะใช้คำ “เห็น” มาเทียบเคียง เช่น “看见 (มองเห็น)” แต่คำ “เห็น” ก็จะใช้กับกริยาประเภทจกษุประสาทเท่านั้น เมื่อจะใช้ร่วมกับคำว่า “听” เป็น “听见” ก็ไม่สามารถใช้ว่า “ฟังเห็น” ได้ ต้องยกเว้นเป็น “ได้ยิน” หรือ “碰见 (ปะทะเห็น)” หรือ “遇见 (เจอเห็น)” ก็จะใช้คำว่า “เจอ” แทนตามข้อจำกัดนี้

2) คำ “死” โดยหลักแล้วใช้คำ “ตาย” มาเทียบเคียง เช่น “打死 (ตี(จน)ตาย)” ซึ่งการใช้คำ “死” ส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับความตายในความหมายพื้นฐานจริงๆ (เสียชีวิต) แต่ทั้งสองภาษาก็มี

การใช้คำนี้ในความหมายขยายด้วย เช่น “ประตูนี้ปิดตายแล้ว” ภาษาจีนก็มีการใช้ที่ใกล้เคียงกัน คือ “把这个门堵死了 (อุดตาย ประตูนี้เลย)” ซึ่งความหมายขยายดังกล่าว คือ การทำให้วัตถุหยุดนิ่งอยู่กับที่ไม่เคลื่อนไหวหรือเปลี่ยนแปลง แต่ความหมายขยายที่ว้างนี้มีขอบเขตความหมายไม่เท่ากันในภาษาไทยและภาษาจีน กล่าวคือ ภาษาจีนมีขอบเขตการใช้ที่กว้างกว่า เราอาจพบการใช้ว่า “你跟他说死了没有? (เธอพูดกับเขาให้แน่ชัดหรือยัง)” แต่ภาษาไทยจะไม่พูดว่า “เธอพูดกับเขาให้ตายหรือยัง”

3) คำ “清楚” ใช้คำ “ชัดเจน” เทียบเคียงเป็นหลัก เช่น “讲清楚 (พูด(ให้)ชัดเจน)” “看清楚 (มอง(เห็น)ชัดเจน)” “写清楚 (เขียน(ให้)ชัดเจน)” “解释清楚 (อธิบาย(ให้)ชัดเจน)” แต่คำ “清楚” นี้มีความหมายที่กว้างกว่าคำ “ชัดเจน” ในภาษาไทย คือ สามารถสื่อถึงผลของการกระทำที่ “มั่นใจว่าถูกต้องแน่นอน” ในภาษาจีนจึงปรากฏการใช้ว่า “搞清楚” “记清楚” “想清楚” ซึ่งไม่สามารถใช้ภาษาไทยเทียบเคียงว่า “ทำชัดเจน” “จำชัดเจน” หรือ “คิดชัดเจน” ได้ ควรกล่าวว่า “(ทำ)ให้แน่ใจ” “จำให้แม่น” “คิดได้” แทน

4) คำ “满” ใช้คำ “เต็ม” เทียบเคียงเป็นหลัก แต่คำ “满” มีขอบเขตความหมายที่กว้างกว่าคำว่า “เต็ม” เช่น “满” ยังสื่อว่า “ถึงเวลา” หรือ “ถึงกำหนด” ได้ ซึ่งในกรณีนี้ เราอาจใช้คำภาษาไทยได้อีกคำหนึ่ง คือ คำว่า “ครบ” เช่น “住满三个月 (อยู่ ‘เต็ม’

สามเดือน / อยู่ “ครบ” สามเดือน)” นอกจากนี้ คำ “满” ยังสื่อว่า “กระจายไปทั่ว” ได้อีกด้วย เช่น “金色的阳光洒满了大地。(แสงตะวันสีทองสาดส่อง “เต็ม” มหาปฐพี / แสงตะวันสีทองสาดส่อง “ไปทั่ว” มหาปฐพี)”

5) คำ “多” ใช้คำ “มาก” เทียบเคียงเป็นหลัก เมื่อใช้ในความเชิงเปรียบเทียบอาจต้องใช้ร่วมกับคำ “ไป” “ขึ้น” “กว่า” เป็น “มากไป” “มากขึ้น” “มากกว่า” อาจละคำเหลือเพียงคำว่า “กว่า” หรือใช้ว่า “ได้มาก” อีกด้วย เช่น “学生的病句攒多了，一起给学生分析。(ประโยคผิดพลาดของนักเรียนเก็บได้มากแล้ว ก็ให้นักเรียนวิเคราะห์ด้วยกัน)”

6) “会” ใช้คำ “(จน)เป็น” เทียบเคียงเป็นหลัก เช่น “练会 (ฝึกจนเป็น)” “学会 (เรียนจนเป็น)” แต่สำหรับ “背会 (ท่องจนเป็น)” อาจใช้ว่า “ท่องได้” แทนในบางกรณีจะเหมาะสมกว่า เช่น “背会了吗?” ก็ควรจะใช้ว่า “ท่องได้หรือยัง” แทน “ท่องจนเป็นหรือยัง?”

7) “倒” ใช้คำ “ล้ม” เทียบเคียงเป็นหลัก เช่น “拉倒 (ดึงจนล้ม)” “昏倒 (หมดสติล้ม(ลง))” แต่ขอบเขตความหมายของคำ “ล้ม” กับ “倒” ก็ไม่เท่ากัน เช่น ภาษาจีนสามารถใช้ว่า “牙齿都吃倒” ก็ไม่สามารถใช้คำ “ล้ม” มาเทียบเคียงความหมายเป็น “กินจนฟันล้ม” ได้ เพราะความที่แท้จริงของข้อความนี้คือ “กินจนเขี้ยวฟัน”

จะเห็นว่าคำภาษาไทยที่ใช้เป็นหลักนั้นเป็นคำเทียบเคียงความหมายพื้นฐานของคำภาษาจีนแต่ละคำ แต่ด้วยข้อจำกัดทางความหมายของคำภาษาไทยที่นำมาใช้เทียบเคียงนั้นทำให้ไม่สามารถใช้คำไทยเพียงคำเดียวมาเทียบเคียงคำภาษาจีนได้ทุกกรณี

5. การเลือกใช้คำภาษาไทยที่ไม่สามารถเทียบเคียงความหมายกับคำภาษาจีนได้โดยตรง

การใช้คำภาษาไทยเทียบเคียงความหมายในลักษณะนี้แบ่งได้ 4 ประเภท ดังนี้

5.1 คำภาษาจีนที่ทำหน้าที่เป็นส่วนเสริมกริยาบอกลผลซึ่งไม่มีคำภาษาไทยที่สามารถเทียบเคียงความหมายแบบระบุค่าได้ ต้องอาศัยบริบทของคำกริยาหลักในภาษาไทยเป็นตัวกำหนดการเลือกใช้คำ

จากการศึกษาพบว่าคำภาษาจีนที่ทำหน้าที่เป็นส่วนเสริมกริยาบอกลผลที่มีความถี่ในการใช้สูงทั้ง 28 คำ มีอยู่ 8 คำที่ไม่สามารถใช้คำภาษาไทยเทียบเคียงความหมายแบบระบุค่าได้ ต้องใช้บริบทของคำกริยาหลักในความภาษาไทยเป็นตัวกำหนดคำที่เหมาะสมด้วยข้อจำกัดด้านขอบเขตความหมายของคำที่เกิดร่วมกันได้ คำทั้ง 8 คำนี้ ได้แก่ 掉、破、住、着、大、坏、准 และ 清

คำภาษาไทยที่สามารถใช้เทียบเคียงความหมายกับคำ “掉”
ได้มีความเป็นไปได้ 9 คำ ดังนี้ (1) ออก (2) หลุด (3) ขาด (4) ตก (5)
ทิ้ง (7) หาย (8) แหว่ง (9) หมด

คำภาษาไทยที่ใช้เทียบเคียงความหมายกับคำ “破” มี 4 คำ
ได้แก่ (1) เป็นแผล (2) เป็นรู (3) ขาด (4) พัง

คำภาษาไทยที่ใช้เทียบเคียงความหมายกับคำ “住” มี 6 คำ
ได้แก่ (1) มั่น (2) แน่น (3) อยู่ (4) ไว้ (5) ค้าง (6) ไปเลย (คำเสริม
น้ำเสียง)

คำภาษาไทยที่ใช้เทียบเคียงความหมายกับคำ “着” มี 6 คำ คือ
(1) ได้(สำเร็จ) (2) เจอ (3) โดน (4) ไหม้ (5) ติด (6) กลับ

คำภาษาไทยที่ใช้เทียบเคียงความหมายกับคำ “太” มี 6 คำ
ดังนี้ (1) ใหญ่ (2) หลวม (3) แรง (4) กว้าง (5) โต (6) ดัง

คำภาษาไทยที่ใช้เทียบเคียงความหมายกับคำ “坏” มี 8 คำ คือ
(1) เสีย (2) พัง (3) ไม่ดี (4) ขาด (5) แตก (6) พลาด (7) แย่ (8) แทบ
ตาย

คำภาษาไทยที่ใช้เทียบเคียงความหมายกับคำ “准” มี 4 คำ
ได้แก่ (1) ถูก (2) ตรง (3) แม่น (4) ชัดเจน

คำภาษาไทยที่ใช้เทียบเคียงความหมายกับคำ “清” มี 6 คำ คือ
(1) แม่น (2) แน่ชัด (3) แน่ใจ (4) ชัดเจน (5) ครบ (6) หมด

5.2 คำภาษาจีนที่ทำหน้าที่เป็นส่วนเสริมกริยาบอกลักษณะเกิดร่วม

กับคำกริยาหลักในลักษณะเฉพาะเจาะจงจนกลายเป็นคำคำเดียว

งานวิจัยนี้ได้ศึกษาการเกิดร่วมของคำกริยาและคำที่ทำหน้าที่เป็นส่วนเสริมกริยาบอกลักษณะในภาษาจีนที่มีความถี่ในการใช้สูงจำนวน 1,621 คู่คำ พบว่ามีเพียง 22 คู่คำเท่านั้นที่จัดเป็นการเกิดร่วมที่สนิทจนกลายเป็นคำ (ได้รับบรรจุเป็นคำในพจนานุกรม) ได้แก่ 达到、当成、分成、促成、看见、碰见、瞧见、听见、遇见、丢掉、干掉、忘掉、撵死、打破、说破、放大、张大、使坏、瞄准、逃走、打倒 และ 提高 ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 0.01 จากทั้งหมด ซึ่งทั้ง 22 คู่คำนี้ บางส่วนก็ใช้ความระดับ “คำ” มาเทียบเคียงความหมาย บางส่วนก็ใช้ความระดับ “กลุ่มคำ” มาเทียบเคียงความหมาย บางส่วนก็มีความเป็นไปได้ทั้งสองกรณีข้างต้น ดังแสดงในตารางที่ 3

แม้ว่ากลุ่มคำกริยา-ส่วนเสริมกริยาบอกลักษณะในภาษาจีนจะได้กลายเป็นคำคำเดียวแล้ว แต่โครงสร้างที่ใช้เทียบเคียงความหมายในภาษาไทยบางส่วนยังคงอยู่ในรูปแบบ “กลุ่มคำ” ซึ่งการเทียบเคียงความหมายโดยใช้ความระดับ “กลุ่มคำ” นี้ยังสะท้อนแนวคิดการสร้างคำโดยการเกิดร่วมของกลุ่มคำที่คล้ายคลึงกันระหว่างภาษาจีนกับภาษาไทย ส่วนการเทียบเคียงความหมายโดยใช้ความระดับ “คำ” นั้นก็แสดงให้เห็นถึงการกลายเป็นคำได้อย่างชัดเจน

ตารางที่ 3: ตารางแสดงการใช้คำหรือกลุ่มคำภาษาไทยเพื่อเทียบเคียงความหมายกับคำที่ทำ
หน้าที่เป็นส่วนเสริมกริยาบทกวีภาษาจีน

การเทียบเคียงโดยใช้ความระดับ “คำ”		การเทียบเคียงโดยใช้ความระดับ “กลุ่มคำ”	
ภาษาจีน	ภาษาไทย	ภาษาจีน	ภาษาไทย
丢掉	ทิ้ง	丢掉	ตกหาย
看见	เห็น	看见	มองเห็น
碰见	พบ, เจอ	碰见	พบเห็น
张大	ขยาย	张大	ขยายใหญ่
瞄准	เล็ง	瞄准	เล็งให้แม่น
达到	บรรลุ	当成	ถือเป็น
分成	แบ่งส่วน	逃走	หนีไป
瞧见	เห็น	使坏	คิดร้าย
听见	ได้ยิน	打倒	โค่นล้ม
干掉	กำจัด	说破	พูดหมดเปลือก
撑死	อย่างมาก ²	促成	ช่วยให้สำเร็จ
打破	ทำลาย		
放大	ขยาย		
遇见	พบ, เจอ, เห็น		
忘掉	ลืม, ลืมเลือน		
提高	ยกระดับ, พัฒนา		

² เช่น “这本书撑死也就四十块。(หนังสือเล่มนี้อย่างมากก็แค่ 40 หยวน)”

5.3 การเกิดร่วมของ “คำภาษาจีนที่ทำหน้าที่เป็นกริยาหลักกับ ส่วนเสริมกริยาบอผล” ที่ไม่ปรากฏในภาษาไทย

จากการวิเคราะห์พบว่ามีการกริยาภาษาจีนประเภทหนึ่งที่ไม่ปรากฏรูปแบบการเกิดร่วมลักษณะเดียวกันในภาษาไทย ซึ่งก็คือกริยา “长(zhǎng)” แปลว่า “งอก” และ “变” แปลว่า “เปลี่ยน(แปลง)” กริยาทั้งสองคำนี้สามารถเกิดร่วมกับคำคุณศัพท์อื่นๆ ได้ เช่น 长成 (กลายเป็น) 长大 (เติบโต) 长高 (สูง(ขึ้น)) 变大 (ใหญ่(ขึ้น)) 变软 (นุ่ม(ขึ้น)) เป็นต้น ซึ่งกริยาทั้งสองคำนี้เมื่อประกอบร่วมกับคำกริยาหรือคำคุณศัพท์อื่นที่ทำหน้าที่เป็นส่วนเสริมกริยาบอผลแล้ว เทียบเคียงความภาษาไทยจะละคำกริยาหลักและคงไว้เฉพาะคำกริยาหรือคำคุณศัพท์ตัวที่สองที่แสดงผลเท่านั้น

5.4 คำภาษาไทยหนึ่งคำสามารถเทียบเคียงความหมายกับ คำภาษาจีนที่ทำหน้าที่เป็นส่วนเสริมกริยาบอผลได้หลายคำ

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบจะเห็นได้ว่าขอบเขตความหมายของคำภาษาไทยกับคำภาษาจีนไม่เท่ากัน คำภาษาจีนจำนวนมากมีขอบเขตความหมายกว้างกว่าภาษาไทยมาก เช่น คำ “大” ต้องใช้คำภาษาไทยหลายคำมาเทียบความหมาย แต่ในทาง

กลับกันก็มีคำภาษาไทยบางคำที่สามารถเทียบเคียงความหมายกับคำภาษาจีนได้หลายคำ คำภาษาไทยเหล่านี้ ได้แก่ “ขาด” “หมด” “ชัดเจน” “พัง” “แน่น” และ “เสร็จ”

คำ “ขาด” สามารถเทียบความหมายกับคำภาษาจีนได้ 4 คำ ได้แก่ “掉” “破” “坏” และ “断” ทั้ง 4 คำนี้มีความหมายร่วมกัน คือ แสดงถึง “ความเสียหาย” คำ “ขาด” นี่จะเป็นการเสียหายที่เกิดขึ้นจากการดึง ดัด หรือนึกอันจะทำให้วัตถุแยกออกจากกัน ดังนั้น หากความเสียหายที่เกิดขึ้นจากกริยา “掉” “破” “坏” และ “断” เข้าข่ายการเสียหายที่ทำให้วัตถุแยกตัวออกจากกันก็ใช้คำ “ขาด” มาเทียบเคียงความหมายได้ทั้งหมด

คำ “หมด” สามารถเทียบเคียงความหมายกับคำภาษาจีนได้ 4 คำ ได้แก่ “完” “掉” “清” และ “光” ซึ่งทั้ง 4 คำนี้ล้วนมีความหมายย่อยที่แสดงความหมายว่า “ไม่เหลือ” จึงทำให้ทั้ง 4 คำจึงใช้คำ “หมด” มาเทียบเคียงความหมายได้

คำ “ชัดเจน” สามารถเทียบเคียงความหมายกับคำภาษาจีน “清楚” “准” และ “清” ซึ่งคำ “ชัดเจน” นี้มักใช้เทียบเคียงความหมายกับ คำ “清楚” และ “清” เป็นหลัก ส่วนคำ “准” ที่ใช้คำ “ชัดเจน” มาเทียบเคียงได้จะเป็นเพียงความหมายย่อยหนึ่งเท่านั้น

คำ “พัง” เมื่อสื่อความด้วยภาษาจีน มักใช้คำว่า “破坏” มาเทียบเคียงความหมาย แต่คำ “破” และ “坏” นั้นสามารถใช้แยกกัน

เพื่อทำหน้าที่เป็นส่วนเสริมกริยาบอกลงได้ทั้งคู่ ดังนั้น คำ “ฟัง” จึงสามารถนำไปใช้เทียบเคียงความหมายกับคำทั้งสองนี้ได้

ความหมายพื้นฐานของคำ “แน่น” คือ การที่ติดกันไม่เคลื่อนที่ไปจากตำแหน่งเดิม ซึ่งความหมายพื้นฐานนี้ใช้เทียบเคียงความหมายกับคำภาษาจีน “死” และ “住” ซึ่งมีความหมายย่อยที่สื่อความในลักษณะเดียวกันได้

คำ “เสร็จ” ใช้สื่อความว่า การกระทำได้ยุติลงเมื่อถึงจุดที่กำหนด คำภาษาจีนที่มีความหมายย่อยสื่อความในลักษณะนี้มี 2 คำ คือ “好” และ “完” ซึ่งคำทั้งคู่สามารถใช้คำ “เสร็จ” มาเทียบเคียงความหมายได้

6. บทสรุป

ในขอบเขตของคำทั้ง 28 คำที่ผู้วิจัยได้นำมาวิเคราะห์นี้พบว่า มีคำ 6 คำที่สามารถใช้คำภาษาไทยเพียงคำเดียวมาเทียบเคียงความหมายได้สมบูรณ์ มีคำ 14 คำที่ต้องใช้คำภาษาไทยหลายคำมาเทียบเคียงความหมาย โดยแต่ละคำจะมีกฎเกณฑ์การใช้ที่แน่นอนชัดเจน มีคำ 8 คำที่ไม่สามารถระบุคำภาษาไทยที่แน่นอนมาเทียบเคียงความหมายได้ ต้องพึงบริบทเพื่อช่วยเทียบเคียงเท่านั้น นอกจากนี้ ลักษณะการใช้คำที่แตกต่างระหว่างคำภาษาจีนกับภาษาไทยนั้นยังมีประเด็นเรื่องการใช้ความระดับ “คำ” หรือ ความ

ระดับ “กลุ่มคำ” มาเทียบเคียงความหมายอันจะทำให้การเลือกใช้คำภาษาไทยมีความแตกต่างจากรูปคำเดิมในภาษาจีนมาก และอีกลักษณะหนึ่งคือการไม่ปรากฏลักษณะการเกิดร่วมแบบภาษาจีนในภาษาไทย รวมถึงการที่คำภาษาไทยหนึ่งคำสามารถใช้เทียบเคียงความหมายคำภาษาจีนได้หลายคำ

ผู้วิจัยเห็นว่าสิ่งที่จะเป็นปัญหาต่อผู้เรียนชาวไทยมีเพียงประเด็นเดียว คือ การที่คำภาษาไทย 1 คำสามารถเทียบเคียงความหมายคำภาษาจีนได้หลายคำ แม้ว่าการใช้คำภาษาไทยเพียงคำเดียวเทียบเคียงคำภาษาจีนได้หลายคำจะช่วยให้ผู้เรียนชาวไทยเข้าใจความหมายภาษาจีนได้ไม่ยาก แต่ลักษณะเช่นนี้จะไม่ช่วยส่งเสริมผู้เรียนในด้านทักษะผลิต กล่าวคือ ผู้เรียนจะไม่สามารถแยกแยะและเลือกใช้คำภาษาจีนที่เหมาะสมตามสถานการณ์ได้ อันอาจจะทำให้ผู้เรียนเลือกใช้แต่คำภาษาจีนเพียงคำเดียวเพื่อแทนการใช้คำภาษาจีนอื่นๆ ทั้งหมด ปัญหานี้อาจแก้ไขได้โดยการยกตัวอย่างเปรียบเทียบลักษณะความหมายของคำต่างๆ ที่อาจสื่อความได้เหมือนกันเพราะมีความหมายย่อยที่ทับซ้อนความหมายกันอยู่ ผู้วิจัยจึงขอเสนอให้ใช้วิธีชี้แจงความหมายย่อยอื่นๆ ประกอบด้วยเพื่อให้ผู้เรียนได้ตระหนักถึงความแตกต่าง และควรฝึกหัดให้ผู้เรียนใช้คำหลากหลายให้ถูกต้องตามสถานการณ์ต่างๆ อย่างเหมาะสม

บรรณานุกรม

- 陈巧云. 2000. 动词做结果补语情况探析, 《新乡师范高等专科学校学报》, 3, 39-42.
- 马真、陆俭明. 1997. 形容词作结果补语情况考察(一), 《汉语学习》1, 3-7.
- 王红旗. 1995. 动结式述补结构配价研究, 《现代汉语配价语法研究》, 北京: 北京大学出版社.
- 王砚农等编. 1987. 《汉语动词—结果补语搭配词典》, 北京: 北京语言学院出版社.
- 周芳. 2006. 面向对外汉语教学的补语研究, 北京大学博士学位论文.

ABSTRACT

A Study of Using Thai Words in Comparing with the Meaning of Chinese Resultative Complements

Theerawat Theerapojjane, Ph.D.

One of Thai learners' problems in using Chinese resultative complements is that Thai learners are neither able to cope with the sub-meaning in Chinese complements nor able to look for the suitable word to compare with Thai, and sometimes they cannot select the close meaning complements to use. This article aims to study the sub-meaning and the using of Thai words comparing with high-frequency Chinese resultative complements, in order to propose the guideline in teaching Chinese resultative complements to Thai learners.

Keywords: *Resultative complement, Thai equivalents selection, Chinese-Thai language*